

ПОМЕНИК

ВИЂЕНИЈИХ УЧИТЕЉА И ЂАКА
ШКОЛЕ У ВЕЛИКОЈ ДРЕНОВИ

НАПИСАО
МИЛАН РАДИЋ

ТРСЕНИК
2013.

ПОМЕНИК

ВИЂЕНИЈИХ УЧИТЕЉА И ЂАКА
ШКОЛЕ У ВЕЛИКОЈ ДРЕНОВИ

НАПИСАО
МИЛАН РАДИЋ

ПОМЕНИК

ВИЂЕНИЈИХ УЧИТЕЉА И ЂАКА
ШКОЛЕ У ВЕЛИКОЈ ДРЕНОВИ

НАПИСАО
МИЛАН РАДИЋ

ТРСТЕНИК
2013.

**200 ГОДИНА ШКОЛСТВА
У ТРСТЕНИЧКОЈ ОПШТИНИ**

Издавачи

Народна библиотека „Јефимија“ Трстеник
Основна школа Велика Дренова

Уредник

Верољуб Вукашиновић

На корицама (фотографија, 1936):

Рајиници традиционалне Школе и Здравствене задруге у Великој Дренови

Добрица Ђосић

МОЈ ПРВИ ЖИВОТНИ УНИВЕРЗИТЕТ

Треба за друго издање *Поменика виђенијих учитеља и ђака школе у Великој Дренови*, које ће се поновити у част два века живота наше школе, да напишем своја сећања на Основну школу, коју сам учио у свом родном селу Великој Дренови.

Болестан сам од старости која има само један крај, па ми се нагон писања скоро сасвим угасио. С њим и жеља да се и даље надносим над пустошном белином хартије, коју треба испунити неким смислом. У овом случају морам да сећањима свладавам далеко време када сам научио азбуку српског језика, који је основа свега што сам у животу постигао, написао, урадио за српску књижевност, културу и српски народ у XX веку. После редакције *Пишчевих записи*, започео сам остатак живота са уверењем да ми је „Писмо студентима који студирају у иностранству“ последњи текст за јавност. Обеспокојено виђење српског друштва, његова историјска криза, мотивисала ме је да назначим енергије, дух и морал са којима, верујем, Србија може да надживи XXI век. То је интелектуални капитал младих и млађих нараштаја. То је спремност на жртвовање и борбу против заблуда, пасивности и зла у себи, нацији, свету који нам је уз нашу помоћ постојање претворио у понижење, лишио нас разумне наде, дух и морал прожео нам нихилизмом. Те и још неколико идеја у „Писму студентима“, сматрао сам да потврђују моју књижевничку, грађанску и патриотску одговорност, свестан да је наступило друго време и да ја треба да заћутим.

Захтевом да нешто запишем о својој школи, стари пријатељ и писац *Поменика* Милан Радић прекинуо је моју резигнацију и читалачку свакодневицу. Дужан сам да испишем

неколико реченица о Основној школи која је била мој први животни универзитет, на коме су ми професори били – учитељи у школи, дреновски старци и надничари у селу.

На том универзитету засновао се мој духовни, грађански и национални идентитет. Иако су ми се та осећања укоренила у средиште бића, чињеничка сећања на то доба су искидана, разбацана, избледела; ту прошлост из садашњег сутона видим у сумаглици којом пролећу свици. Означићу нека од њих. То су сећања која су ми се први пут оказала у Основној школи, у младости се разрасла у емоционалну интелигенцију, без које не бих могао да напишем романе које сам написао. Та сећања из детињства и дечаштва, била су жилице и корени моје романсијерске маште из које су израстали моји књижевни јунаци и хранили њихову драму.

Стеван Недић био ми је учитељ у првом разреду 1929. године коју сам похађао у школи срушеној на крају школске године. Слова српске ћирилице које је учитељ кредом исписивао на школској табли, по два-три на једном школском часу, ми смо читали у буквару и памтили. Мој први учитељ Стеван Недић, не сећам се повода, опоменуо ме жестокиим шамаром да што пре увидим да свет у коме сам рођен и у коме ћу да живим, поред сељачке муке и трпње, захтева и покорност за чије непристајање следе шамари, свакојаке батине и непредвидиве казне. Наравно, и на људску несрећу, тај се наук касније схвати и никад не постане искуство које се користи. Ја сам га порицао борењем за друштво слободе, равноправности и правде.

Најрадоснији наук на мом дреновском универзитету, била су слова и прва реч коју сам с муком написао у својој писанки – ОСА. Њу смо гласно, хорски понављали. Та радост прожела је моју дечју душу; могу сада да је поредим само са радошћу када сам неке јулске вечери 1951. шетао са Божицом Теразијама и у излогу „Просветине“ књижаре угледали прве примерке мог романа *Далеко је сунце*. Те вечери, ми нисмо корачали. Од излога књижаре полетели смо у неке висине у којима је са радошћу истовремено бљескала и неизвесност са стрепњом, које нису ишчилиле из моје свести и душе док сам писао и свој последњи роман.

Најприсније моје сећање на Основну школу, посвећено је мојој учитељици Персиди-Пеци Поповић. Била ми је учитељица у три разреда које сам изучио у кући Божидара Настића у дреновском засеоку – Крива Бара. Наша учитељица Пепа била је строга у разреду, захтевала тишину и пажњу, често се љутила на незнање и слабо памћење. Сви смо је поштовали и волели.

*Учитељица Персида Поповић и њен разред
У другом реду – четврти с десна Добрица Ђосић
У првом реду – група десно од учитељице Даница Ђосић*

У Основној школи поред прве писмености и буђења емоција, стицали смо другарства и пријатељства која су про- странија и значајнија од комшилука и породичног рођаштва. Учили смо се за живот неопходној међусобној верности, нај- пре у тучама, и крађама трешања и бостана, потом у радовима у пољу и виноградима. Двоје који су отишли у гимназију иза- звали су у нама најамбициознијим завист и патњу. Мене отац није хтео да пошаље у гимназију, јер је веровао да на овој земљи само виноградар и воћар могу бити срећни људи.

Моји најприснији другови у Основној школи били су Милен Радић и Мида Недељковић, обојица су погинула у југословенском грађанском рату. Нас тројица смо били и најбољи ученици у разреду; Милен је био најбистрији, Мида најуреднији ђак, а ја онај кога због болесног ока са учитељицом Пепом још неко и сажаљева. За време школске године наизменице смо ручавали код онога коме мајка тога дана није била у њиви или винограду. То дечачко, ђачко другарство и братство учило нас је и доброти и часном понашању.

У школи смо се рвали, играли клиса, „лопова и жандара“, у јесен „купкали“ орасима. Ја сам имао болесно лево око, па сам се плашио да не повредим и десно. Нисам учествовао у играма, задевањима и тучама са својим друговима. Из школе враћао сам се кући миран, тужан, уплашен слепилом. Лево око још у првом разреду разболело ми се од болести за коју је наш доктор Љупче Ђорић рекао да је „фирцигер“. Била је то прва страна реч коју сам чуо и запамтио засвагда. То болесно око и бели завој преко лица који је држала шајкача, код учитељице Пепе изазвало је сажаљење па је она дозволила да у учионици не будем гологлав какав је ред; и ја сам једини у учионици седео у скамији са шајкачом на глави. Патио сам и завидео својим друговима када се играју крпењачом, веселе и туку. Болест ока је јако утицала на моје понашање, психичко стање, стрепњу од будућности и узроковала меланхолију и песимизам. То лево око условило ми је припијање уз мајку и деку Јефтимија који су ме нежно и безусловно волели. Дружећи се са Деком и његовим пријатељима, дреновским старцима, ја сам изучио први пољопривредни и искуствени историјски факултет. Дреновски старци и ратници били су моји први професори живота и историје Србије. Без њиховог памћења и приповедања, неки моји романи имали би и друкчије странице.

У мом разреду било је мање девојчица но дечака, а најистакнутији ђак међу њима била је Даница Ђосић, која је понашањем и говором желела да буде мушкарац, па је у школи и селу крштена у Данила. Отац јој је био дућанџија Сид

Ђосић, осим учитеља и два-три студента, једини Дреновац који је носио варошко одело, па је Даница-Данило била једина од девојчица која је отишла у крушевачку гимназију. Уписала се на Медицински факултет и 1950. изјаснила се да је Стаљин у праву што је напао Тита. За то убеђење робијала је две и по године на Голем отоку, потом завршила факултет и вратила се у Велику Дренову да буде племенитији лекар и од чувеног Љубодрага Ђорића. Болесним сељанкама, чији је паћенички живот дубоко разумевала, била је и сестра и мајка. У тим годинама, нас двоје смо постали присни пријатељи, а њена кућа је поред куће песника Антонија Маринковића, била једина у коју сам у Крушевцу као дисидент могао да уђем, ручам и преноћим. Умрла је од рака; њен сељачки народ је памти.

Последњих година ретко одлазим у моје село, па не знам ко је жив из мога нараштаја. Тај нараштај је са својим родитељима већински припадао партизанском покрету. Неколико младића из Дренове и Страгара било је у партизанима и изгинуло за слободу и сан о друкчијем животу. А много их је погинуло на Сремском фронту под командом бездушних, амбициозних команданата Тита и Пеке Дапчевића.

Поносим се Основном школом у Великој Дренови и зато што је после Другог светског рата научила српској ћирилици и латиници и упутила на виша образовања и факултете стотине својих ђака, који су се истакли радом и стваралаштвом у привреди и цивилизацијском напредовању Србије и Југославије.

Од свих нас који смо завршили Основну школу у Великој Дренови мени су важнији славни дреновски калемари, међу којима је било више људи који су брзином калемљења винове лозе били прваци света у неколико деценија ХХ века. Они су смислили свој метод стратификације лозних калемова, који је био нов и оригиналан и представљао праву револуцију у српском и југословенском виноградарству. Великодреновци и Селиштанци су после Другог светског рата одржавали и развијали виноградарство у Србији и засновали виноградарство Македоније и неким крајевима Хрватске.

Мој стари пријатељ, учитељ Милан Радић, по чијој жељи остављам овај штури запис о Основној школи у Великој Дренови и Дреновцима, последњих година са тамном сетом казује ми о променама које су измениле наше село и људе, запустиле њиве, винограде претвориле у парлог, доказујући да сељаштво убрзано економски и биолошки назадује и прети умирањем сељачке Србије. Али нека ту причу о Великој Дренови и њеној судбини настави учитељ Милан Радић и писци млађих нараштаја. Своју приповест о српској судбини у XX веку, ја сам исприповедао у романима и *Пишчевим записима*.

Октобар 2013. године

О МИЛАНУ РАДИЋУ И ЊЕГОВОМ „ПОМЕНИКУ“

Милан Радић је уман, радан, тих и сетан човек. По духовности, књижевном дару и културној делатности, он је прва личност у мом завичају. Сврставам га и међу најубедљивије тумаче романа *Корени*. После Милутина Срећковића, Борислава Михајловића Михиза, Мирослава Егерића, Светлане Велмар Јанковић, Милан Радић је богатим језиком и барокним стилем тумачио „преровска“, предачка и животна, социјална и морална начела преровског народа. Неким својим асоцијацијама Милан Радић размишља о *Коренима* у критичкој сфери чувеног франкофонског слависте, професора на Сорбони Жорж Нива, који у својој критици *Корена* говори и о „сјајној преровској цивилизацији“, која од почетка XX века тоне у таму балканске и српске прошлости.

Свој запостављен књижевни дар с којим је могао да створи значајно поетско сведочанство о моравском народу, Милан Радић доказује и у свом *Поменику*, у коме поред биографских садржаја и историјско-антрополошких својстава „Виђенијих учитеља и ђака школе у Великој Дренови“, његових и мојих Дреноваца, проткива своју хронику лепим лирским пасажима и поетским запажањима који литерализују и богате текст. Он има око, душу и интелигенцију, да у животу и социјалном бићу Дреноваца види свагда истинито, оно што је битно и особено у тим људима и народу. У разговорима са њим, које на моју жалост све ређе водим, ја сазнајем истине о стварности и животу Дреноваца, које само од њега могу да чујем. И када сам у свечаним приликама слушао његове поетизоване пригодне говоре, упозоравао сам га и храбрио да треба амбициозније да реализује свој књижевни дар. И данас,

као стари писац, кад год чујем мисао и реченицу Милана Радића, ја зажалим што је свој књижевни дар подредио породичним и просветитељским дужностима, иако те оданости заслужују поштовање његове личности.

Радићев *Поменик* је јединствена хроника о нашој Основној школи и Дреновцима, њиховом животу и судбини. Историја и социологија моравског сељаштва много губи ако *Поменик* не дописује новим текстовима и не приказује радикалне промене у животу српског села и умирању сељаштва, које Милан Радић одавно и са сетом сагледава.

У овој штурој скици личности Милана Радића, треба да се истакне његова просветитељска и културна делатност, јединствена у нашем завичају и овом пустошном времену. Од стварања и руковођења „Партизанском библиотеком“ до разноврсних културних активности и организовања јубилеја национално-историјских и просветно-културних догађаја, сусретима са истакнутим писцима, научним радницима и интелектуалцима, организовања културно-уметничких, позоришних и фолклорних приредби у селу и околини, чине богату, радну и просветитељску делатност Милана Радића у његовом и мом завичају, достојну високих признања.

Кад се говори о личности Милана Радића не треба изоставити још два његова својства: оданост породици и земљоделству – биљкама, воћкама, виновој лози. Он је са супругом Госпавом наставницом, васпитао и ишколовао до универзитетских диплома и два узорна сина, у свему добром истакнута Дреновца – Боришу и Ненада, који су засновали своје породице, остајући у заједништву са родитељима и присвајајући њихове врлине.

Ја се поносим пријатељством Милана Радића, и његовом оданошћу и у неприликама.

Добрица Ђосић

УЗ „ПОМЕНИК“

Где год да сам се у свету нашао, казивао сам се и именима људи мога села и моје Школе. И ма колико да је, благодарјећи калему винове лозе, Дренова у разне правце зна-на далеко, по чему у свету свакоме од нас порасте важност, гордио сам се више кад сам сусрео некога који за име Дренове није чуо, али је за наше људе, попут Драгомира Ћосића, Љубомира Матића, Добросава Ратајца, Хранислава Ђорића, Миленка Недића, Добрице Ћосића, и других, не само чуо већ о њима и поприлично знао. Налогу да за књигу о Школи напишем *Поменик* њених виђенијих учитеља и ђака, с тога сам се најпре зарадовао, да, примицањем томе задатку, убрзо упознам озбиљнија и тежа осећања.

Сумња у моћ да се у битном тачно схвати и саопшти човеков живот могла је бити и подстицај да се додатном бригом у равнотежу доведе сопствена савест. За неке сам трагањем сазнао, неким, сигурно, ни у траг нисам ушао, али сам, свеједно, на почетку знао да виђених људи имамо у мери часној и за народне атаре веће од највећег села. Али ми се и пре тога отворило питање око вредности по којима се човек бира за Књигу, а опрез пред службом тога штива у животу Школе и села мешао са страхом од патње због мог непристајања уз Дреновине садашње назоре, нежности и према њој таквој, и од чудне наклоности свим ликовима чијим ћу се животима бавити.

Знао сам да у *Поменик* заслужено морају ући они учитељи и ђаци Школе који су се делом ума, јунаштва, морала, духа и рада од општијег смисла истакли међу савременицима, али сам се стално мучио и над оваквим питањима: које је то радно људско дело веће од коре хлеба што је у минулим вре-

менима из земље чупао мученик тежак; која се то човекова заслуга истиче испред заслуге воденичара који су, волећи се и псујући са Моравом, на великој и малој води у свакојакое време за два века умлели онолико јечма и проје колико нам је гладнима стизало да преживимо; где ће ми душа ако се клањам људској несаници и плетиву мисли и сна, а не поклоним се мајкама, данима и ноћима у којима су, уз трлицу, преслицу и разбој, извлачиле, ткале и плеле нит којом нас одевале и обувале; хоћу ли остати веран учитељском поштењу ако не споменем све учитељске вернике који су целога живота ситнили себе у часове ћирилице, рачуна, земљописа и историје и zaloжили се у основе народне памети и знања; смем ли причати о ичијој верности и вери а да не мислим на Драгомира Ђурчића који је верност лози доказао тако што је „први искалемио и потопио сортиментски виноград на Белом брду 1888. године“, и на Михајла Мутавцића, дреновског Светогорца чије кости почивају у Хиландару, чији је корак према Атоској Гори учињен и са обавезом према баштини и који је отуда у Дренову дошао само једанпут, по Савином путу, да мири своју браћу; колико ће се веровати причи о великом раду без приче о Чедомиру Спасојевићу чије руке нису знале за смириште и који је на самрти молио сина да му их ни на одру не скрсти; хоће ли ми опростити мој деда Добросав Радић, болничар у српским ратовима, ако заборавим његову оданост људима које је, и у време сетве не долазећи данима својој кући, облогама и травама враћао у живот, и још их коррио „бежи тамо будало боса“ кад су потом хтели да му плате...

У потрази за животима старих Дреноваца у незавиднијем положају није био ни Милан Милићевић. Потомци и сад мало знају о прецима, и даље је на снази проклетство по коме се много ради на утирању сопственога трага, државна се управа на томе пољу ни данас не опходи паметно и дужно, а старих гробних каменова у дреновском гробљу скоро да и нема. И њих и крстове село је узидало у своје путеве и ћуприје, а на споменицима који су дошли на њихова места, при дну ил позади, пише „овде је и Филип, Даринка, Стеван, Коста, Жи-

војин“..., по негде ни толико, па сам плакао: Какав смо то ми народ који се свету казао толиком смрти а о њој не сачини ни записник, који смо то ми сељаци што се са земљом ломимо и грлимо целог живота а ни за мир костију не заслужимо њен педаљ, и која смо то ми цивилизација која повест о себи нема ни у гробљу.

Прве стране *Поменика*, после „Почетка и првих учитеља“ (у назнакама), следују оном готово целом батаљону ђака и учитеља дреновске Школе који је величином непознатом историји села ратовао ослободилачке ратове Србије од 1912. до 1918. године. Ликови су поређани онако како су се у времену јављали, по старини; у *Поменуку* је и *Уџисница* са именима ђака и учитеља дреновске Школе који су изгинули за слободу у Балканским, Првом и Другом светском рату.

Школа и село настављају живот, па ће се сазнавати и рађати и дела за дописивање *Поменика*. Његовим дописивачима од срца желим да остану без прилике за казивање ратног јунаштва, а да прилика за величање подвига којима се служи људском добру имају у изобиљу.

*

Текст „Поменика виђенијих учитеља и ђака Школе у Великој Дренови“ настао је током 1990/91. године, док је професор Љубивоје Бајић писао *Књију о Школи у Дренови*. Било је и онда људи, попут професора Адама Стошића који су се залагали да се *Поменик* штампа као књига за себе јер ће таква побудити веће интересовање, било је и других разлога, али сам ја тврдоглаво бранио став да *Поменик* буде део *Књије о Школи*. И нисам био у праву...

Ево прилике да још једанпут зажалим што у завичајном школству више немамо Адама Стошића, и да поступимо по његовом.

Људи из Одбора за обележавање 200 година школства у трстеничкој општини (повод су школе у Великој Дренови и Трстенику, које су постојале 1813. године) међу писаним речима којима се трајно памти високи датум завичајног школства

новијега доба, видели су и *Поменик виђенијих учиџеља и ђака Школе у Дренови*, уз неопходне допуне постојећих биографија, и могуће богађење новим ликовима.

Прихватио сам тај задатак по давном завету да цео свој век поклоним учитељској служби свом селу и својој Школи, али и са тугом што снага више није што је била, и што се неће моћи колико се жели и колико треба.

Ликови којих није било у првом издању, ови су: Незнани и први учитељ, учитељи Павле Тодоровић, Милосав Милановић и Сава Поповић (у назнакама), први човек нашег лозног калема Љубомир Недић, свештеници Милан Ратајац и Ранко Бачанин, земљорадник и „путник преко Албаније“ Владан Чуљић, учитељи: Благоје Недић, Радоје и Милица Катунац и Драгослав Мутавцић, инжењер Милосав Ђурчић, конструктор калемарских машина Милан Настић, сликар Добрица Максимовић, новинар и писац Љубомир Војић. О лекару Ратомиру Ђулаковићу, свом ратном другу, као и о Миодрагу Недељковићу у првом издању, написао је Добрица Ђосић.

Тамо где је било природно, претходни текст има свој наставак са којим је преграђен звездицом.

Дописивањем *Поменика* новим ликовима учињен је само наставак његовог почетка. Уверен сам да је наша Школа имала још доста учитеља и ђака којима је место било у *Поменику*, ту неправду ће исправљати дописивачи.

А ја се клањам сенима оних којих нема и о које сам се огрешио окаснелим трагањем за њиховим добрим делима.

Милан Рагић

САДРЖАЈ

Добрица Ђосић

МОЈ ПРВИ ЖИВОТНИ УНИВЕРЗИТЕТ	5
О МИЛАНУ РАДИЋУ И ЊЕГОВОМ ПОМЕНИКУ	11

Милан Рађић

УЗ ПОМЕНИК	13
ПОЧЕТАК И ПРВИ УЧИТЕЉИ	17
ПОКОЉЕЊЕ ЗА ЧИТАНКУ	21

МАРКО СТУПЉАНИН	29
ФИЛИП МИЛОЈЕВИЋ	33
ЛАЗАР С. ПАВЛОВИЋ	37
БЛАГОЈЕ Т. НЕДИЋ	41
ЉУБОМИР М. МАТИЋ	45
ЉУБОМИР Ј. НЕДИЋ	51
ВОЈИСЛАВ Т. КАТУНАЦ	57
МИЛЕНКО Т. НЕДИЋ	61
МИЛАН П. РАТАЈАЦ	65
СВЕТОЛИК К. УРОШЕВИЋ	71
ДОБРОСАВ М. РАТАЈАЦ	75
РАДОЈЕ М. РАТАЈАЦ	79
ДУШАН М. РАДИЋ	83
ВОЈИСЛАВ К. УРОШЕВИЋ	89
ЉУБОДРАГ М. ЂОРИЋ	95
ВЛАДАН А. ЧУЉИЋ	101
БРАНКО Љ. ПЕТКОВИЋ	105
ДРАГОМИР Ж. ЂОСИЋ	109
ХРАНИСЛАВ М. ЂОРИЋ	117
МИЛИЦА И РАДОЈЕ КАТУНАЦ	127
РАНКО А. БАЧАНИН	133
СТЕВАН М. РАДОЈИЧИЋ	139
МИЛОСАВ М. ЂУРЧИЋ	145
СЛОБОДАН ГАЛОГАЖА	151
ДРАГОСЛАВ В. ЈОВАНОВИЋ	159

СЛОБОДАН В. НЕДИЋ	165
БОРИВОЈЕ Љ. ЋОСИЋ	169
РАТОМИР РАЦА М. ЂУЛАКОВИЋ	173
БОРИСАВ С. СТЕФАНОВИЋ	177
МИОДРАГ Ж. НЕДЕЉКОВИЋ	181
РАДМИЛА Љ. ЋОСИЋ	185
ДОБРИЦА Ж. ЋОСИЋ	189
ДАНИЦА И. ЋОСИЋ	213
ЂОРЂЕ М. МУТАВЦИЋ	221
РАДОСЛАВ Б. ИГЊАТОВИЋ	225
ДРАГОСЛАВ Д. ОБРАДОВИЋ	231
ВУКОСАВА Љ. АНДРИЋ	235
МИЛУТИН Р. СПАСОЈЕВИЋ	239
СЛОБОДАН Д. ЈОВАНОВИЋ	243
РОДОЉУБ Б. ИГЊАТОВИЋ	249
МИЛАН И. НАСТИЋ	255
ДРАГОСЛАВ М. МУТАВЦИЋ	261
РУЖИЦА И. РАТАЈАЦ	267
ДОБРИВОЈЕ ДОБРИЦА М. МАКСИМОВИЋ	271
ЉУБОМИР М. ВОЈИЋ	277
УПИСНИЦА ПОГИНУЛИХ ЂАКА У РАТОВИМА ЗА СЛОБОДУ	281
ПРВИ БАЛКАНСКИ РАТ 1912.	
ДРУГИ БАЛКАНСКИ РАТ 1913.	
И ПРВИ СВЕТСКИ РАТ 1914-1918.	283
ДРУГИ СВЕТСКИ РАТ 1941-1945. И 1999.	290
ЗАПИС СА ЛЕГЕТА	292
<i>Гордана Влаховић</i>	
ОЖИВЉЕНЕ ПРИПОВЕСТИ ПОСТОЈАЊА	295
БЕЛЕШКА О АУТОРУ	299

200 ГОДИНА ШКОЛСТВА
У ТРСТЕНИЧКОЈ ОПШТИНИ

ПОМЕНИК

ВИЂЕНИЛИХ УЧИТЕЉА И ЂАКА
ШКОЛЕ У ВЕЛИКОЈ ДРЕНОВИ

НАПИСАО
МИЛАН РАДИЋ

Издавачи

Народна библиотека „Јефимија“ Трстеник
Основна школа Велика Дренова

За издаваче

Верољуб Вукашиновић
Драгана Пантић

Рецензенти

Гордана Влаховић

Уредник

Верољуб Вукашиновић

Ликовни и технички уредник

Иван Величковић

ISBN 978-86-83191-45-1

Штампа

М-Граф Трстеник

Тираж

500

Покровишћелъ
Општина Трстеник

Штампање књиѣ йомоѣа
М-Граф Трстеник

СР - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

373.3/.4(497.11)

371.12:929(497.11)

РАДИЋ, Милан, 1937-

Поменик виђенијих учитеља и ђака школе у
Великој Дренови / Милан Радић. - Трстеник :
Народна библиотека "Јефимија" ; Велика
Дренова : Основна школа, 2013 (Трстеник :
М-граф). - 299 стр. : илустр. ; 24 см

"200 година школства у трстеничкој општини"

--> полеђина насл. стр. - Ауторова слика. -

Тираж 500. - Стр. 5-10: Мој први животни

универзитет / Добрица Ћосић. - Стр. 11-12:

О Милану Радићу и његовом "Поменику" /

Добрица Ћосић. - Стр. 295-298: Оживљене приповести
постојања / Гордана Влаховић. - Милан Радић: стр. 299.

ISBN 978-86-83191-45-1 (НБЈ)

а) Основна школа (Велика Дренова) - Учитељи

б) Основна школа (Велика Дренова) - Ђаци

COBISS.SR-ID 201921548

200 ГОДИНА ШКОЛСТВА
У ТРСТЕНИЧКОЈ ОПШТИНИ

